

Gela Enea

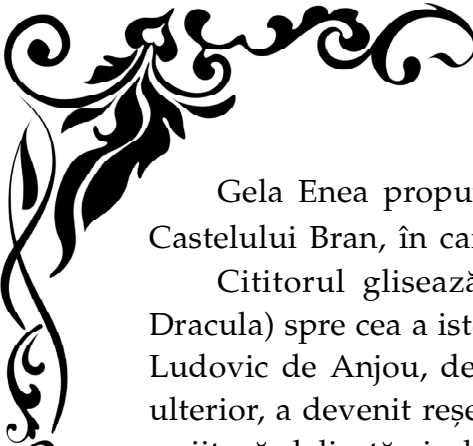
Povestea din povești

(Pentru cine nu-i în van, mergem la Castelul Bran)

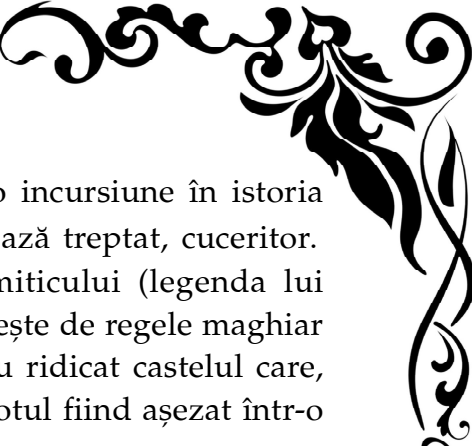
Proză poetică

EDITURA UNIVERSITARĂ

Prefață

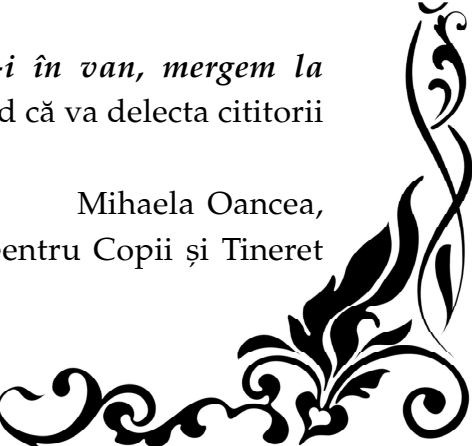
Gela Enea propune o poveste rimată, o incursiune în istoria Castelului Bran, în care sensurile se devoalează treptat, cuceritor.

Cititorul glisează dinspre claviatura miticului (legenda lui Dracula) spre cea a istoriei vibrante ce amintește de regele maghiar Ludovic de Anjou, de modul în care sașii au ridicat castelul care, ulterior, a devenit reședința Reginei Maria, totul fiind așezat într-o scriitură delicată și, deopotrivă, sprintară.

În fața unor rânduri precum „De o parte Bucegii, iarna albi, ca moșnegii, vara verzi, să-i tot vezi, de cealaltă, Piatra Craiului, unde cresc garofița muntelui, sângele voinicului, laleaua pestriță sau ghințura galbenă, iar pe-un vârf de stei, floarea reginei, argințică, deditei și luceafăr, dacă vrei!” nu poți adăuga decât că fluxul ingenuu al poveștii acompaniate de ilustrațiile elevilor de la Liceul de Arte „Marin Sorescu” fascinează și reliefează arsenalul de talent și de tehnică artistică al autoarei.

Poveștii din povești (Pentru cine nu-i în van, mergem la Castelul Bran) îi urăm drum lin, convinși fiind că va delecta cititorii cu șarmul ei inebranabil!

Mihaela Oancea,
membră a USR, Filiala de Literatură pentru Copii și Tineret

A fost odată un castel fermecat.

Și acum mai este, dar așa începe orice poveste!

Dragii mei, în legende se spune că acest castel-minune n-ar fi fost întotdeauna locuit de oameni vii, de prinți sau de prințese, de împărați ori de împărătese; nici de băieți, nici de fete, ci ar fi fost plin de vampiri și de vampirițe!

Mărețul castel se vede în fiecare dimineață, înconjurat de păduri și verdeată, are turle înalte până la cer, scări abrupte, să reziste-n lupte, ce n-au pierit, sub povara unor pași de ostași.

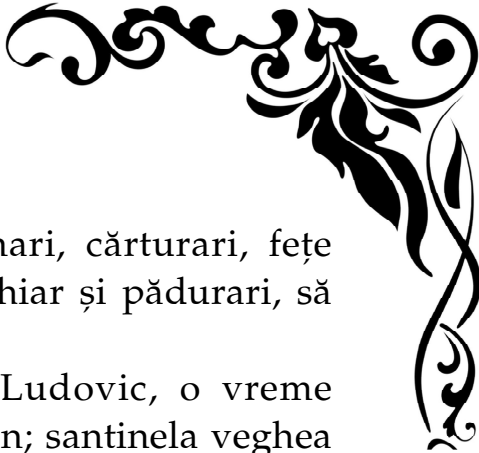

astelul fermecat a fost ridicat de sași pentru a-i apăra pe urmași; de aceea, fiind fortificat, sunt multe trepte de urcat, pe o stâncă, între munți cărunți.

De o parte Bucegii, iarna albi, ca moșnegii, vara verzi, să-i tot vezi, de cealaltă, Piatra Craiului, unde cresc garofița muntelui, sângele voinicului, laleaua pestriță sau ghințura galbenă, iar pe-un vârful de stei, floarea reginei, argințică, dediței și luceafăr, dacă vrei!

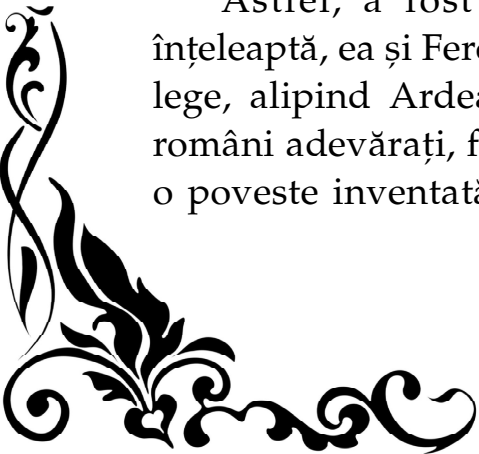

Au locuit în castel oameni mari, cărturari, fețe domnești, nobili, alături de soldați, chiar și pădurari, să nu vă mirați!

Construit, din ordinul regelui Ludovic, o vreme castelul a fost dat lui Mircea cel Bătrân; santinela veghea din turn, dacă se-apropiau dușmanii pe drum, imediat dădea alarma și se pregătea de luptă garnizoana.

Cum orice istorie își schimbă pețitorii, castelul și-a schimbat locuitorii!

Astfel, a fost oferit, ca răsplată, reginei Maria; înțeleaptă, ea și Ferdinand-Rege, făcuseră din Marea Unire lege, alipind Ardealul de România și, arătând, ca niște români adevărați, frăția cu cei de peste Carpați. Asta nu-i o poveste inventată, ci chiar istoria adevărată!